

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και ουγκινητικού έρωτας του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έκείνη τη στιγμή, καθώς ο Σούμπερτ έτοιμαζόταν ν' απαντήσει στον πρίγκηπα Έστεργάκι, νέλια και φωνές ακούστηκαν στην είσοδο του γραφείου.

—Αί! Νά κ' ή κοπέ μου! φώναξε ο πρίγκηπ. Έρχονται άπανο στην ώρα.

Ο Σούμπερτ έστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν πόρτα... Δυὸ νέες, δυὸ κορίτσια, ἔκαναν τὴν εἰσοδὸν τους, φορώντας ἀδρικά κοστούμια ἱππασίας. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσαν καμμία προσοχὴ στοὺς συνῆθη καὶ τρέγοντας πρὸς τὸν πατέρα τους, ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τοῦ ἔδωσαν δυὸ ἡχηρὰ φιλήματα... Ὁ γέρος μεισιάν τις ἐξήγησε κ' αὐτὸς κ' εἰπετα τοὺς εἶπε.

—Καί τώρα, ἀγαπημένα μου κορίτσια, θὰ σὰς παρουσιάσω τὸν καινούργιο σας διδάσκαλο τῆς μουσικῆς... Ὁ κ. Σούμπερτ... Ἡ κόρες μου Καρολίνα καὶ Μαρία...

Ὁ Σούμπερτ, ἐκείνη τὴ στιγμή, κατέβαλε μιὰ δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατῆσθαι τὴν ταραχὴν του. Βρισκόταν μπροστὰ στὴ νέα, ποὺ εἶχε γίνῃ ἀφορμὴ μὲ τὸ γέλιο τῆς νὰ διακοπῇ τὸσο ἀπρόοπτα τὴν ἐκτέλεσι τῆς συμφωνίας του στὸ μέγαρο τῆς ποικητήσιος Κίνας.

Ἡ Καρολίνα μάντεψε τὴν ταραχὴν του καὶ, δινόντας του τὸ χέρι, τοῦ εἶπε:

—Καλῶς ἤρθατε, κύριε Σούμπερτ!... Ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε ἐχάριστοι μὲς μου... Ἐγὼ ἀκούσι νὰ γίνετα λόγος γιὰ τὴ μεγάλη σας ἀξία κ' εἶμαι εὐτυχὴ ποὺ θὰ σὰς ἔχω διδάσκαλο μου στὴ μουσικὴ...

—Μεγάλη μου τιμὴ, δεσποινί, τραυλῶς ὁ συνῆτης.

—Καί ποτέ θ' ἀρχίσετε τὰ μαθητήματα; ρώτησε ὁ πρίγκηπ Ἐστεργάκι.

—Σήμερα κιόλας! τοῦ ἀπάντησε ἡ Καρολίνα. Θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Σούμπερτ νὰ βρισκίται στὴν αἰθουσὰ τῆς μουσικῆς, στὴς 4 τὸ ἀπόγευμα... Καί τώρα πηγαίνω ν' ἀλλάξω γιὰ τὸ γεῦμα...

Καί παίρνοντας τὴν ἀδελφὴ τῆς ἀπ' τὸ χέρι, φώναξε προσχαρά:

—Ἐρεθουαρ, μπαμπά! Ὁρεβουαρ, κύριε Σούμπερτ!...

Ὅταν σὲ λίγο ὁ Σούμπερτ θρέθηκε μόνος του στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ εἶχαν παραχωρήσει, προσπάθησε νὰ συγκεντρωθῇ τὸ σκέψεις του. Μὰ πὼς ἦταν δυνατόν... Ἡ νέα ποὺ μ' ἔνα γέλιο τῆς τον εἶχε σκεδὸν καταστρέψει, θὰ γινόταν τώρα μαθητριά του... Πὼς τὰ εἶχε φέρει ἐτοίμ' ἡ τύχη... Ἀσφαλῶς ὅμως κ' ἡ προσκλήσις του στὸν πύργο τοῦ πρίγκηπος Ἐστεργάκι, ἀποτελοῦσε κ' αὐτὸ μιὰ εἰρωνεία τῆς τύχης... Σίγουρα δὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ δυὸ-τρεις μέρες... Ἡ δεσποινίς Καρολίνα θὰ τοῦ ἔκανε τὴν διαμονὴν του ἀφόρητη... Μὰ ὄχι... Δὲν φαίνονταν τόσο κακὴ ἡ νέα αὐτή... Ἐπειτα, εἶχε τονίσει τὸ λόγιό τῆς, ὅταν τοῦ εἶπε: «Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μείνετε ἐχάριστοι μὲς μου... Ἐγὼ εὐτυχὴ ποὺ θὰ σὰς ἔχω διδάσκαλο μου στὴ μουσικῆ...» Τὰ λόγια τῆς αὐτῆ δὲν ἦσαν σὸν μιὰ ὑπόσχεσις, ὅτι θὰ προσπαθοῦσε τώρα νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ παρελθόν... Ἐξ ἄλλου, δὲν ἐφαμιόσθηκε καθόλου, ὅταν τὸν εἶδε ἔξωσιν μπροστὰ τῆς... Αὐτὸ ἔσημανε πὼς ἤξερε ἐκ τὸν προτέρων τὴν πρόσκλησίν του στὸν πύργο...

Καί μὲ τὴ σκεψὴ αὐτὴ, μιὰ ἄλλη σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του Σούμπερτ... Μήπως εἶχε φροντίσει ἡ ἴδια γιὰ τὴν πρόσκλησίν του... Μήπως εἶχε συναισθανθῇ τὸ ἄδικο ποὺ μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα τοῦ εἶχε κάνει καὶ ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ τώρα τὴ συννώμη του...

Ὁ! ἂν ἦταν αὐτὸ ἀλήθεια, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς τὴν ἀρνήθῃ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς ἀρνήθῃ τίποτε... Καί ἦταν τόσο ὠραία!... Ἀληθινὸς ἀγγελὸς ὡμορφίας καὶ χάριτος...

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις ἀπασχολοῦσαν τόσο τὸν Σούμπερτ, ὅτε μόλις ἀγγίζει τὰ πλούσια φαγητὰ, ποὺ τοῦ σερβίρισαν... Ἐνοιαθε τώρα ἔνα περίεργο συναισθημα, ποὺ δὲν τοῦ ἦταν καθόλου δυσάρεστο: Ἦταν ἔνα συναισθημα γλυκί, κατὶ μεταξύ ἀγωνίας κ' ἐλπίδος...

Καί ἀγωνιοῦσε ποτέ νὰ ἐρθῇ ἡ ώρα τοῦ μαθηματος, γιὰ νὰ θρεθῇ πάλι κοντὰ στὴν Καρολίνα, γιὰ νὰ

ἀντικρίσῃ τὰ μεγάλα φωτεινὰ τῆς ματία, γιὰ νὰ ἐνακούσῃ τὴν ἀσημένα τῆς φωνή...

Στὴς 4 τὸ ἀπόγευμα, ὁ μουσοῦργος μὲ καρδιά ποὺ ἔπαλλε δυνατὰ, βρισκόταν στὴ σάλλα τῆς μουσικῆς... Δὲν περίεμε καὶ πολὺ τις μαθητρίες του... Ἐπειτ' ἀπὸ δυὸ-τρια λεπτὰ, ἡ Καρολίνα κ' ἡ Μαρία θρισκότουσαν ἐκεῖ...

Ἡ Καρολίνα τοῦ ἔδωσε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι κ' ἐκείνος τὸ ἔφερε στὰ χεῖρά του μὲ σεβασμὸ καὶ τρυφερότητα... Τὸ ἴδιον ἔκανε κ' ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς, ἡ Μαρία, ἡ ὅποια ὅμως, πρόσθεσε ἀμέσως:

—Ἐμεῖνα θὰ μὸ ἐπιτρέψετε νὰ λείψω ἀπὸ τὸ πρῶτο μάθημα... Μὲ περιμένουν ἡ φίλες μου, ἡ κόρες τοῦ πρίγκηπος Ἀντὶ. Χαίρετε!...

Καί χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, θυγῆκε ἔξω, ἀφήνοντας τὸν Σούμπερτ καὶ τὴν Καρολίνα μόνους...

Ὁ μουσικός κ' ἡ μαθητριά του ζεῖναν μιὰ στιγμή σιωπηλοὶ καὶ στενοχωρημένοι.

Ἐπειτα ἡ Καρολίνα πληροῖσε τὸ διδάσκαλό τῆς καὶ κυττάζοντας τὸν μένα στὰ ματία, τοῦ εἶπε:

—Κύριε Σούμπερτ, σὰς χροσάτω μιὰ ἐξήγησι. Παραδέχομαι ὅτι ἡ συμπεριφορὰ μου στὴν ἔσπεριδα τῆς πρὶγκητήσιος Κίνας ἦταν ἐντελὸς ἀκατανόητη... Δὲν ἔφακ' ἐγὼ γιὰ τοῦ λόγου ἐγέλασα... Ἀμέσως ὅμως συναισθανθίκα τὸ λάθος μου καὶ φρόντισα νὰ μᾶθο ποιὸς εἶστε, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ ἐπανορθώσω, ἂν ἦταν δυνατόν... Ἐτοί ἔμαθα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ καὶ ταλαβαίνουν πὼς εἶστε μουσικός μὲ ἀξία, μὲ πραγματικὴ ἀξία... Μίλησα λοιπὸν γιὰ ὅς σὸν πατέρα μου, τοῦ εἶπα πὼς ἤθελα νὰ λάβω μιὰ εὐρύτερη μουσικὴ μόρφωσι κ' αὐτὸς, ὅπως μοῦ κάνει ἔλα μου τὰ καπρίτσια, μοῦ τὸ ἔκανε κ' αὐτὸ... Τώρα θρισκαστε ἐδῶ, φιλοξενούμενος μας καὶ φίλος μου... Μπορὸ νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσετε...

Ὁ! ὡς ἔχω συγχωρήσει κιόλας! φώναξε ὁ Σούμπερτ, ὁ ὅποιος εἶχε ἀκούσει μ' ἐξαιρετικὴ συγκίνησι τὰ λόγια τῆς νέας.

Ἡ Καρολίνα ὅπισσε πρὸς αὐτὸν καὶ τὰ δυὸ τῆς χέρια, μὲ μιὰ τέτοια ἐγκαρδιότητα, ὅστε ὁ συνῆτης ἐσφαισίσθηκε καὶ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὰ πάρῃ μέσιν στὰ δικά του. Μὰ ἀμέσως συνῆλθε καὶ, παίρνοντας τα στὰ χέρια του, τὰ ἔσφιξε μὲ τὴν ἴδια εὐχαρί.

Ὁ! δυὸ νέσι γιὰ μιὰ στιγμὴ κυττάχτηκαν μέσιν στὰ μάτια καὶ τὸ βλέμμα τὸν ἦταν τόσο ἐκφραστικό, ἔλεγε τοσα, ὅτε ἀναγκάστηκαν νὰ τὰ κλείσουν γιὰ νὰ μὴ τ' ἀφήσουν νὰ ποῦν περισσότερο.

Ἐμπρὸς, τὸ μάθημα τώρα! φώναξε ἡ Καρολίνα γελώντας. Σὲ λίγο, ὁ Σούμπερτ, καθιεμένος μπροστὰ στὸ πιάνο, ἀρχισε νὰ διδάσκη στὴ νέα κάποιο τραγουδι του. Μὰ ποία ἦταν ἡ ἐκπλήξι του, ὅταν ἀκούσε ἔξωσιν τὴν νέα νὰ τὸ τραγουδῇ χωρὶς καμμία δυσκολία, σὸν νὰ τὸ ἤξερε ἀπὸ καιρὸ, μὲ μιὰ φωνὴ κρυσταλλίνη, γλυκειὰ μελωδική...

Στεκόταν θαμνομένως, γοητευμένος, σὸν νὰ τὸν εἶχε συνηθασί τὸ ὑπέρογο τραγουδι τῆς νέας.

Ὅταν χάσθηκε στὸν ἀέρα κ' ἡ τελευταία νότα τοῦ τραγουδιοῦ, ὁ Σούμπερτ ψιθύρισε:

—Ὁ! Δεσποινίσι!... Πὼς τὸ ξέρετε τόσο καλά... Ποῦ τὸ μάθατε;

—Μονάχα αὐτὸ; τοῦ ἀπάντησε ἡ Καρολίνα γελώντας ποιηρὰ. Ξέρω ἔλα σκεδὸν τὰ τραγουδιὰ σας...

Τὸ μάθημα ἔξακολούθησε εὐχάριστο καὶ παρατάθηκε, δυὸ ὀλόκληρες ὥρες...

Ὅταν τελειώσε, ὁ Σούμπερτ κ' ἡ Καρολίνα ἦσαν φίλοι, κατὶ παραπάνω ἀπὸ φίλοι... *

Ἡ μέρες περνοῦσαν εὐτυχισμένες γιὰ τὸν Σούμπερτ στὸν πύργο τοῦ πρίγκηπος Ἐστεργάκι. Ζούσε πειὰ ἐνίοσιστα, χωρὶς τίς ταπεινὲς θιωτικὲς φροντίδες, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν ἄλλοτε, ζούσε μέσιν σὲ μιὰ ἡγεμονικὴ πολυτέλεια. (Ἄκολουθεῖ)

